

Minulý týden bylo na hájovně veselo. Přijela k nám děvčata na brigádu na sázení stromků. V sobotu ráno jsem zapřáhl za traktor vlek a vydal se na nádraží, očekávat příjezd vlaku. Postával jsem na nástupišti a pokuřoval. Sotva vlak zastavil, vystoupila děvčata s velkými batohy a protože neomylně podle uniformy poznala hajného, hrnula se ke mně. „Dobrý den, já jsem Bára,“ zdravila ta vpředu a energicky mi potřásla rukou. Pak jsem je přepočítal a utrousil jsem poznámku, že tři dívky chybí. „Ty nejošklivější zůstaly doma,“ řekla k tomu prostořeká Romaneta. Pak už se to všechno hrnulo na vlek, Žaneta, batohy, Radka, další holky, Zdeňka, další batohy a tlustá Mančí jako poslední. Po cestě na hájovnu se pak všechny natřásaly a smály se na celé kolo.

Když jsme dorazili na hájovnu, paní nadlesní už na nás čekala a uvítala hosty chlebem a solí. Adriana, která si zakousla nabízený chléb, se náhle, když jí Romaneta zašeptala něco do ucha, rozesmála, až jí krajíc vypadl z ruky rovnou na hnojiště. Paní nadlesní zahrozila prstem, „Ty jsi ale číslo!“ Mariána položila Romanetě ruku kolem ramen a potvrdila, „Přesně, patnáctka!“ Načež se obě rozesmály na celé kolo. „Jé, vy tu máte prasátka,“ zaznělo najednou zpoza chalupy. Věrka s Šárkou se opíraly o ohrádku, ve které se popásala dvě divoká selata, a nadšeně si je hladily.

Po obědě jsme vyrazili na obhlídku školky. Při šplhání na přelízku si o trčící hřebík Apolenka roztrhla kalhoty na zadku a kdo jiný než Romaneta už začala skládat básničku o celé události. Ta holka je fakt poděs. Vysvětlil jsem všem, jak vyžínat trávu, aby si nepořezaly ruce a nohy. Janka se hned chopila srpu a až mě překvapilo, jak jí to šlo od ruky. „Vesničanka,“ zašeptala za mými zády Klára, ale když jsem se na ni zamračil, nechala toho.

Po týdnu byla školka vysekaná, stromky zasázené a ze samého smíchu a hihňání mě až brněla hlava. Radka a Veronika, pomáhaly paní nadlesní s vařením a musím říct, že jsem si pochutnal jako nikdy. Poslední večer před odjezdem brigádnic jsem nachystal pořádnou vatru, opekli jsme buřty a zpívali písničky, Monika hrála na kytaru a Táňa s Michaelou by zpívaly až do rána. Když ale Zdeňka usnula s hlavou na kolenou, tak jsem je musel všechny zahnat na kutě. Nazítří jsem opět všechny zavezl na nádraží, a když odjely, tak jsem si oddychl, práci zastaly, ne že ne, ale člověka by všechen ten smích dohnal až k šílenství.

Jediní spokojení byli ti dva čuníci na našem dvorečku, Staník a Pět'a.

Slovo do zásoby: FOTBAL 3

Minulý týden bylo na hájovně veselo. Přijela k nám děvčata na brigádu na sázení stromků. V sobotu ráno jsem zapřáhl za traktor vlek a vydal se na nádraží, očekávat příjezd vlaku. Postával jsem na nástupišti a pokuřoval. Sotva vlak zastavil, vystoupila děvčata s velkými batohy a protože neomylně podle uniformy poznala hajného, hrnula se ke mně. „Dobrý den, já jsem Bára,“ zdravila ta vpředu a energicky mi potřásla rukou. Pak jsem je přepočítal a utrousil jsem poznámku, že tři dívky chybí. „Ty nejošklivější zůstaly doma,“ řekla k tomu prostořeká Romaneta. Pak už se to všechno hrnulo na vlek, Žaneta, batohy, Radka, další holky, Zdeňka, další batohy a tlustá Mančí jako poslední. Po cestě na hájovnu se pak všechny natřásaly a smály se na celé kolo.

Když jsme dorazili na hájovnu, paní nadlesní už na nás čekala a uvítala hosty chlebem a solí. Adriana, která si zakousla nabízený chléb, se náhle, když jí Romaneta zašeptala něco do ucha, rozesmála, až jí krajíc vypadl z ruky rovnou na hnojiště. Paní nadlesní zahrozila prstem, „Ty jsi ale číslo!“ Mariána položila Romanetě ruku kolem ramen a potvrdila, „Přesně, patnáctka!“ Načež se obě rozesmály na celé kolo. „Jé, vy tu máte prasátka,“ zaznělo najednou zpoza chalupy. Věrka s Šárkou se opíraly o ohrádku, ve které se popásala dvě divoká selata, a nadšeně si je hladily.

Po obědě jsme vyrazili na obhlídku školky. Při šplhání na přelízku si o trčící hřebík Apolenka roztrhla kalhoty na zadku a kdo jiný než Romaneta už začala skládat básničku o celé události. Ta holka je fakt poděs. Vysvětlil jsem všem, jak vyžínat trávu, aby si nepořezaly ruce a nohy. Janka se hned chopila srpu a až mě překvapilo, jak jí to šlo od ruky. „Vesničanka,“ zašeptala za mými zády Klára, ale když jsem se na ni zamračil, nechala toho.

Po týdnu byla školka vysekaná, stromky zasázené a ze samého smíchu a hihňání mě až brněla hlava. Radka a Veronika, pomáhaly paní nadlesní s vařením a musím říct, že jsem si pochutnal jako nikdy. Poslední večer před odjezdem brigádnic jsem nachystal pořádnou vatru, opekli jsme buřty a zpívali písničky, Monika hrála na kytaru a Táňa s Michaelou by zpívaly až do rána. Když ale Zdeňka usnula s hlavou na kolenou, tak jsem je musel všechny zahnat na kutě. Nazítří jsem opět všechny zavezl na nádraží, a když odjely, tak jsem si oddychl, práci zastaly, ne že ne, ale člověka by všechen ten smích dohnal až k šílenství.

Jediní spokojení byli ti dva čuníci na našem dvorečku, Staník a Pět'a.

Slovo do zásoby: FOTBAL 3